

Arrest

nr. 244 317 van 17 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is van Iraakse nationaliteit.

Op 17 augustus 2011 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 juli 2014 werd haar door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Als gevolg van deze beslissing werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd haar op 23 december 2016 een B-kaart afgeleverd, geldig tot 13 december 2021.

Op 3 augustus 2018 werd de verzoekende partij definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel van 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05 oktober 2017 tot 03 januari 2018 wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging.

Op 5 augustus 2018 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Ook werd zij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Op 30 april 2019 heeft het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad. Op 20 februari 2020 bij arrest nr. 232 873 werd de intrekking van de vluchtelingenstatus door de Raad bevestigd.

Op 23 maart 2020 werd de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen ten einde haar situatie correct te kunnen inschatten, alvorens een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te kunnen nemen, in toepassing van artikel 62, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Op 24 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer

naam : O.I. (...);

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...).1995

geboorteplaats: Shekhan

nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 17/08/2011 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 01/07/2014 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 02/07/2014 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 23/07/2014 een A-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 11/07/2017. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 23/12/2016 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 13/12/2021.

Op 05/09/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook

veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 27/09/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1e) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS gehoord op 26/03/2019 teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 30/04/2019 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Een beslissing waarvan u op 02/05/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden, gelet op uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Luik dd. 05/08/2018. Bovendien was het van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 03/06/2019 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 24/02/2020 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 23/03/2020 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen terug: een attest van gezinssamenstelling dd. 29/10/2018; een brief van uw vermeende vriendin; documenten die uw schooltraject 2011- 2017 moeten bewijzen; een uitnodiging voor een kennismakingsdag gericht op bepaalde beroepen dd. 02/10/2017; een attest van inschrijving voor een opleiding als mechaniker dd. 12/11/2019; een attest van regelmatige bijwoning van voormelde opleiding dd. 12/11/2019; een attest van deelname aan een gepersonaliseerd pedagogisch atelier Frans, wiskunde en informatica dd. 07/11/2019; een attest van het OCMW inzake een studentenjob uitgeoefend van 28/07/2014 - 08/08/2014; een attest van tewerkstelling voor de periodes 27/02/2019 - 04/03/2019 / 11/03/2019 - 11/03/2019 / 18/03/2019 - 18/03/2019 / 01/04/2019 - 10/05/2019 en 21/05/2019 - 31/05/2019.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 17/08/2011 verklaarde dat u het Rijk op 16/08/2011 binnenkwam, met andere woorden ruim 8,5 jaar geleden. U was op het ogenblik van aankomst in België nog minderjarig en had de volle leeftijd van 15 jaar bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, namelijk in uw land van herkomst. U heeft daar naar eigen zeggen, blijkens uw verklaringen tijdens uw gehoor bij de DVZ dd. 04/03/2013, tot 25/06/2011 verbleven alvorens naar België te reizen. U verklaarde er uw lager onderwijs te hebben voltooid en uw diploma te hebben behaald. U verklaarde vervolgens 3 jaar middelbaar onderwijs te hebben gevolgd, maar dit niet te hebben voltooid. Uw gezins- en familieleden woonden, voor zover nog niet overleden, ook in uw land van herkomst. Het loutere feit

dat u ongeveer 8,5 jaar en sinds de leeftijd van 15 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in de vragenlijst het Frans machtig te zijn, van 2011 tot heden verschillende opleidingen te hebben gevolgd, een vakantiejob te hebben uitgeoefend van 28/07/2014 tot 08/08/2014 en van 27/02/2019 tot 31/05/2019 tewerkstelling te hebben genoten bij New Pharma. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde de reeds vermelde documenten voor.

Vooreerst wijzen we er op dat het loutere feit dat u het Frans machtig bent en verschillende jaren opleiding heeft genoten, niet noodzakelijk getuigt van een diepgewortelde integratie. U kwam immers in België aan op de leeftijd van 15 jaar, toen u dus nog leerplichtig was. Het feit dat u verschillende jaren opleiding genoot en het Frans leerde, is het logische gevolg van het voldoen aan de leerplicht en getuigt hoogstens van het volgen van de regels die door de wetgever bepaald zijn. Bovendien wijzen we er op dat opleidingen die gevolgd werden nadat u niet meer leerplichtig was inderdaad kunnen bijdragen tot of blijk kunnen geven van een zekere mate van of inspanning tot integratie in de Belgische samenleving. We wijzen er evenwel op dat het genieten van opleidingen slechts één aspect is dat blijk kan geven van een dergelijke integratie. U verwijst behalve naar opleidingen ook naar het feit dat u gewerkt heeft, maar we merken op dat dit enerzijds betrekking heeft op een kortstondige periode als student en een periode van ongeveer 2 maanden waarbij uw laatste dag tewerkstelling ondertussen reeds dateert van bijna een jaar geleden. U hebt reeds ettelijke jaren de meerderjarigheid bereikt en werkte ondertussen slechts ongeveer 2 maanden sinds uw verblijf in België. Dit kan bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven integratie worden gekwalificeerd.

Bovendien merken we op dat zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben gedaan zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor feiten die als ernstig werden gekwalificeerd en die aanleiding gaven tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. U genoot dan wel diverse opleidingen en heeft zeer kortstondig gewerkt tijdens uw verblijf in België, maar dat weerhield u er niet van strafbare feiten te plegen. Zoals reeds vermeld gaf de ondertussen definitief geworden veroordeling dd. 05/08/2018 door de Correctionele Rechtbank te Luik aanleiding tot een intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Uit het vonnis blijkt dat u voor diverse feiten veroordeeld werd en onder andere rekening werd gehouden met de schade die u aanbracht aan de fysieke integriteit van anderen, het feit dat u geweld gebruikte, de ernst van de feiten en uw gebrek aan zelfbeheersing. Bovendien was gebleken dat u de vastgestelde feiten zou gebagatelliseerd hebben.

Bovendien is gebleken dat u twee dagen eerder, op 03/08/2018 reeds definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05/10/2017 tot 03/01 2018. U werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging.

Uit uw persoonlijk gedrag, dat sinds uw aankomst in België resulteerde in 2 definitieve veroordelingen, blijkt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dal de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012. C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016- 2017, DOC 54 2215/001. p. 24)7' (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst geen in België verblijvende gezins- en familieleden te hebben. U verklaarde sinds ongeveer een jaar een relatie te hebben met een meisje waarmee u niet samenwoont. Ter ondersteuning van deze verklaring, maakte u een brief over van dit Belgisch meisje. We merken vooreerst op dat het loutere feit dat twee personen verklaren een relatie te hebben, op zich onvoldoende bewijs vormt van een duurzame en stabiele relatie.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

Tot slot verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Dienaangaande merken we op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en u geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt:

“• Eerste grief

Volgens artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet: «Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd [2 ...]2, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden ».

De onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een beslissing van beëindiging van verblijf en van verwijdering in toepassing van de artikelen 21 en 22, moet beschouwd worden als een persoon die illegaal op het grondgebied verblijft. 8 gevolg zal zijn verwijdering gebeuren overeenkomstig richtlijn 2008/115/EG (Doe. Parl., Ch. 54 2215/001, p. 29).

In het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie veronderstelt het begrip “gevaar voor de samenleving” dat er naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, arrest H.T. tegen Land Baden-Württemberg, 24 juni 2015, C-373/13, punt 79 ; arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en

aangehaalde rechtspraak). Hieruit volgt dat, tot betrekking met de waardering van dit begrip, alle feitelijke of rechtelijke omstandigheden die verband houden met de situatie van de betrokkene en die in staat zijn om de vraag of zijn persoonlijk gedrag een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is in te lichten relevant zijn. Zijn bijvoorbeeld relevant: de aard en de ernst van de daad, het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd, of dit tet herhaald werd, ... (HvJ, arrest C-554/13, Z. Zh. tegen Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie 11 juni 2015, punt 65).

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat : « 3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de redenen van openbare orde - die eveneens gekwalificeerd worden als dwingende redenen - bestaan uit het feit dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging afgeleid kan worden voor een fundamenteel belang van de samenleving dat de bescherming van de zwakste personen in onze maatschappij (kinderen) ten allen tijde dient vooropgesteld te worden, dat dit een fundamenteel belang van onze maatschappij vormt, dat de feiten die de verzoekende partij pleegde, daar tegenin druisen.

Ter staving van deze beoordeling wordt gewezen op de veroordeling van de verzoekende partij op 3 juni 2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar tot een gevangenisstraf van 3 jaar met probatie-uitstel gedurende 3 jaren en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het strafwetboek en wordt vervolgens gemotiveerd dat deze feiten een ernstige aantasting betreffen van de fysieke integriteit van een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarig slachtoffer waarbij de verzoekende partij enkel uit was op bevrediging van haar lusten en overweldigd werd door haar seksuele gevoelens, dat in het vonnis de rechter wijst op “een duidelijke problematiek m.b.t. relaties en seksualiteitsbeleving”, het strafbaar opzet onderstreept alsook wijst op de laakbare houding van de verzoekende partij die de vlucht nam van zodra de politie was verwittigd en zich pas een dag later aanbood. Er wordt nog op gewezen dat de omstandigheid dat het slachtoffer een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarig slachtoffer was, de feiten en het kwaad opzet van de verzoekende partij verzwaren.

3.10. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat bij het bepalen van een gevaar voor de openbare orde dient gekeken te worden naar het gedrag van de vreemdeling waardoor zij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is voor de openbare orde gelet op de omstandigheden zoals vermeld in de Memorie van Toelichting - waar aldus ook wordt gewezen op de neiging tot herhaling of tot volhouden van het gedrag - alsook waar zij stelt dat seksueel misbruik van een minderjarige onder de noemer van ‘ernstige redenen van openbare orde’ kan vallen, doch dat dit niet automatisch zo is, dat moet verwezen worden naar de specifieke omstandigheden van het geval. Zij meent echter dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de periode sinds het veroordelend vonnis dat er nochtans meer dan twee jaar verstreken is en zij steeds in vrijheid was in die periode, dat zij zich in die periode correct heeft gedragen, dat er geen nieuwe feiten gepleegd werden en zij op geen enkele manier sociaal gevaarlijk gedrag vertoonde. De verzoekende partij meent dan ook dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag nog een actuele en werkelijke bedreiging zou vormen voor de maatschappij.

3.11. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het oordeel dat de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Immers wordt niet enkel verwezen naar de correctionele veroordeling en naar de omstandigheden van de feiten - zijnde verkrachting van een beneden gemiddeld tot zwak begaafde minderjarige - doch ook naar de strafmaat, naar het gedrag van de verzoekende partij - waarbij gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij enkel uit was op bevrediging van haar lusten en overweldigd werd door haar seksuele gevoelens, op haar duidelijke problematiek met betrekking tot relaties en seksualiteitsbeleving, op haar strafbaar opzet en haar laakbare houding omwille van het nemen van de vlucht zodra de politie verwittigd werd waarbij zij zich pas een dag later aanbood - en naar de impact van de feiten - waarbij gewezen wordt op de ernstige aantasting van de fysieke integriteit. Daarnaast wordt eveneens gemotiveerd dat gelet op deze elementen uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging kan worden afgeleid voor een fundamenteel belang van de samenleving waarbij wordt toegelicht dat de bescherming van de zwakste personen in onze maatschappij, met name kinderen, ten allen tijde dient vooropgesteld te worden.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij de actuele bedreiging heeft afgeleid uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Behalve het verwijzen naar de veroordeling en de omkaderende omstandigheden van de veroordeling, meer bepaald de strafmaat, de impact van het misdrijf, het gedrag van de verzoekende partij tentoongespreid tijdens en onmiddellijk na het misdrijf en de status van het slachtoffer, worden in casu geen andere omkaderende omstandigheden in ogenschouw genomen om het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde te beoordelen.

Hieruit blijkt niet dat de actuele bedreiging gebaseerd is op een beoordeling of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, noch dat de actuele bedreiging gebaseerd is op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen.

Hoewel het mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een bedreiging van de openbare orde en de ernst van een misdrijf in sommige gevallen genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen, bh kt uit de bestreden beslissing geenszins dat in casu door de verwerende partij werd geoordeeld dat de bedreiging van de openbare orde nog actueel en werkelijk is louter omwille van de ernst van het misdrijf en het voorafgaand gedrag van de verzoekende partij. Ook in de nota met opmerkingen wordt enkel op deze mogelijkheid gewezen, doch niet gesteld dat in casu de bedreiging van de openbare orde nog actueel en werkelijk is louter omwille van de ernst van het misdrijf en het voorafgaand gedrag van de verzoekende partij.

De verwerende partij is in casu niet nagegaan of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, noch of de ernst van het misdrijf en/of het voorafgaand gedrag volstaan om te oordelen dat aan de voorwaarde voor een actuele bedreiging van de openbare orde is voldaan.

3.12. Gezien de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het gevaar voor de openbare orde, nu, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag nog een actuele en werkelijke bedreiging zou vormen voor de maatschappij, maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk » (RvV - arrest nr. 205.100 van 8 juni 2018).

De bestreden beslissing baseert zich alleen op de veroordelingen van verzoeker voor feiten die van 2017 en 2018 dateren. Concluderen op basis van deze feiten dat Meneer O.I. (...) in 2020 een ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, is een kennelijke fout en is in strijd met artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Een strafrechtelijke veroordeling is inderdaad op zich geen bewijs van gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid. De voorwaarde van "actualiteit" van de dreiging veronderstelt bovendien een actuele beoordeling van de dreiging, waarbij rekening wordt gehouden ook met elementen die na de veroordeling zijn gebeuren.

De werkelijke en actuele aard van de inbreuk en de bedreiging wordt tegengesproken door de anciënniteit van de feiten, die meer dan twee jaar teruggaan Het was aan de tegenpartij om rekening te houden met de tijd die sinds de opdracht van de feiten is verstreken (HvJ, 11 juni 2015, Z. Zh. en O. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie; RvV - arresten nr. 176.961 van 27 oktober 2016 en nr. 181.320 van 26 januari 2017). De uitstel die aan verzoeker werd toegekend neigt ook naar het tegenovergestelde. Bovendien ziet verzoeker degelijk de ernst van zijn daden in. Sinds zijn tweede veroordeling heeft verzoeker zichzelf in twijfel getrokken en zijn fout erkend.

Heef u nog iets toe te voegen aan uw relaas?

Nee, ik ben ook eerlijk geweest om mij de echte leeftijd te vertellen. Ik wilde die corrigeren. Ik heb een fout begaan om om te gaan met mensen die niet ok waren. Ik ben gestraft en volg nu het juiste pad. Ik werk in een fabriek, New Pharma voor medicatie. Het is geen vast werk en niet altijd. Soms twee dagen per week soms drie dagen per week. En na een periode krijg ik een vast contract.

Wenst de advocaat/vertrouwenspersoon nog iets toe te voegen?

Er wordt integendeel niet afdoende aangetoond dat verzoeker zal recidiveren, terwijl er zijn geen enkele meldingen van incidenten geweest. Bovendien heeft verzoeker ondertussen wel degelijk zijn gedrag verbeterd. De mogelijkheid om zijn rechten te verliezen, terwijl hij sinds 8 jaar in België is, werkte als een electroshock. Zoals het werd geschreven in het verzoekschrift en de aanvullende nota tegen de beslissing van het CGVS (stukken 3 en 4), had verzoeker zich ingeschreven om een opleiding te volgen op het gebied van conflictbeheersing en burgerschap om hem bewust te maken van de gevolgen van zijn gedrag. Verzoeker heeft ook een vast adres en heeft reeds kleine bannen gevonden na de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld. Hij volgt nu ook een opleiding.

Als antwoord op de neergelegd documenten, schrijft slechts de verwerende partij dat: "bovendien merken we op dat zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben gedaan zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk aan het dat dat u definitief veroordeeld werd [...]"

Dergelijke conclusie, terwijl sommige van deze elementen de inspanningen van verzoeker na de veroordelingen aantonen, is onbegrijpelijk en vormt een kennelijke beoordelingsfout. Alle die elementen wijzen er bovendien op dat verzoeker aan de voorwaarden van zijn strafrechtelijke uitselt voldoet.

De bestreden beslissing van de verweerder houdt geen rekening met het huidige gedrag van de verzoeker om na te gaan of hij nog steeds een actueel gevaar voor de samenleving. Toch had de verwerende partij in overeenstemming met evenredigheidsbeginsel en het jurisprudentie van het HvJ rekening moeten houden met feitelijke en gerechtelijke elementen zoals de tijdsverloop sinds de inlichtingen van de feiten, het actueel gedrag van de verzoeker...

Bij het overnemen van deze beslissing zonder daarenboven het huidig gevaar te overwegen, terwijl verzoeker elementen aanbracht die de tegengestelde richting aangaven, schendt de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel en artikel 21 en 23 van de Vreemdelingenwet uitgelegd in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Uw Raad heeft al in dit richting oordeelt dat : « Le Conseil estime toutefois ou en tordant le constat selon lequel « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public :> sur cette seule condamnation, et sur le fait que le requérant réside illégalement sur le territoire, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision... Il appartenait en effet à la partie défenderesse , en vue d'apprécier si le comporte ment personnel du requérant était constitutif d'une telle menace de prendre en considération « tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de l'examen du dossier administratif ... le requérant n'a encouru qu'une seule condamnation de deux ans, dont la moitié avec sursis, et que la décision querellée intervient deux ans et demi après l'annulation de l'interdiction d'entrée visée au point 1.7.3 du présent arrêt» (RvV - arresten nr. 176.961 van 27 oktober 2016 en nr. 181.320 van 26 januari 2017)

« 4.2 Il résulte notamment de ce qui précède que la partie défenderesse avait l'obligation en l'espèce de procéder un examen individuel, tenant compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause, destiné à vérifier l'existence d'une menace grave pour l'ordre public, en s'étant assurée de son caractère réel et actuel.

Er l'occurrence, la partie défenderesse n'a pas procédé à un examen individuel répondant aux exigences des articles 22 et 23 de la loi du 15 décembre 1980, tels qu'interprétés à la lumière de la jurisprudence de la CJUE.

Er effet, la partie défenderesse a conclu que « par [son] comportement, [la partie requérante a] porté une atteinte grave à l'ordre public et [... représente] une menace réelle, permanente et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société » sur la base d'une analyse partielle des éléments de la cause.

Ainsi à la suite de la partie requérante, le Conseil observe que la partie défenderesse ne tient pas compte du caractère isolé de la condamnation, lequel avait pourtant été mis en évidence dans l'arrêt de la Cour d'assises du 5 octobre 2016 en ces termes : « ces faits s'inscrivent de manière isolée dans le parcours de vie de l'accusé », et alors même qu'il s'agit d'un élément pertinent pour juger du caractère réel et actuel de la menace que représenterait 'a partie requérante pour l'ordre public. (...)

De surcroît, le motif selon lequel « un comportement irréprochable n'est pas en soi une attitude exceptionnelle, il s'agit d'une conduite tout à fait normale à adopter que ce soit en prise i ou en société », ne témoigne pas d'une véritable prise en compte du comportement adopté par la partie requérante depuis sa condamnation, alors qu'il s'agit également d'un élément de nature à influencer sur l'appréciation du caractère réel et actuel de la menace au jour où la partie défenderesse a statué. En effet, ainsi que le souligne pourtant la partie défenderesse dans sa note d'observations, citant à cet égard la jurisprudence de la CJUE, « il importe que le danger social découlant de la présence d'un étranger soit apprécié au moment même où la décision d'éloignement est prise à son égard, les éléments d'appréciation, notamment en ce qui concerne le comportement de l'intéressé étant susceptibles d'évoluer au cours du temps » (CJUE, arrêt du 22 mai 1980, aff. c-131/79, point 19).

Dans cette perspective, dès lors qu'elle se révèle incomplète, la motivation de la décision attaquée, qui se fonde essentiellement sur l'extrême gravité des faits commis, ainsi que sur leurs conséquences particulièrement dramatiques, qui ont conduit à une très lourde peine et qu'il convient de ne pas minimiser, ne peut suffire.

Le Conseil observe à cet égard que la partie défenderesse rappelle dans sa note i enseignement de la CJUE selon lequel, lorsque plusieurs années se sont écoulées depuis la perpétration de l'infraction, comme en l'espèce, il s'impose de prendre en considération les « circonstances impliquant une disparition ou une diminution non négligeable de la menace que constituerait, pour l'ordre public, le comportement de la personne ayant fait l'objet d'une décision d'expulsion » (...)

4.3. Partant, dans les limites exposées ci-dessus, le moyen unique est fondé en sa troisième branche en ce qu'il est pris de la violation des articles 23 et 62. §2, de la loi du 15 décembre 1980 ce qui justifie l'annulation de l'acte attaqué » (RvV - arrest nr. 224.440 van 30 juli 2019).

In zijn arrest Tsakouridis, het Hof van Justitie heeft ook veroordeld dat "It adds however that the conduct of the person concerned must represent a genuine and present threat and that the expulsion measure cannot be based on the existence of previous criminal convictions or considerations of general prevention. The national authorities must undertake an individual examination of the specific case, in which they must assess whether the measure contemplated is proportionate to the aim pursued, in the light in particular of the nature and seriousness of the offence committed, the duration of residence of the person concerned in the host Member State, the period which has passed since the offence was

committed and the conduct of the person concerned during that period, and the solidity of the social, cultural and family ties with the host Member State. “

Door geen individueel onderzoek te maken en rekening gehouden met alleen de oude veroordeling van verzoeker om te concluderen dat hij een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, heeft de verwerende partij artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet geschonden.

(...)”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 7, 14, 15, 16, 24, 34 en 35 EU-Handvest, van de artikelen 10, 11 en 23 Grondwet, van de artikelen 21, 23 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, evenals van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing zich alleen baseert op de veroordelingen van verzoeker voor feiten die van 2017 en 2018 dateren. Hij stelt dat een strafrechtelijke beoordeling op zich geen bewijs vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Volgens verzoeker wordt de actuele aard van de inbreuk en de bedreiging tegengesproken door de anciënniteit van de feiten die meer dan 2 jaar teruggaan. Hij stelt de ernst van zijn daden in te zien en sinds zijn tweede veroordeling zichzelf in twijfel te hebben getrokken en zijn fout te hebben ingezien. Hij stelt dat niet wordt aangetoond dat hij zal recidiveren. Hij verwijst verder naar de geleverde inspanningen op het gebied van conflictbeheersing en burgerschap om hem bewust te maken van de gevolgen van zijn gedrag. Hij stelt geen actueel gevaar meer voor de samenleving te vormen. (...)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist op 05.09.2018 door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Hij betwist evenmin dat hij op 03.08.2018 reeds definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05.10.2017 tot 03.01.2018 wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd niet alleen verwezen naar de verschillende veroordelingen maar ook uitvoerig gemotiveerd waarom het gedrag van verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De gemachtigde motiveerde dienaangaande als volgt:

“Uit uw persoonlijk gedrag, dat sinds uw aankomst in België resulteerde in 2 definitieve veroordelingen, blijkt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).” (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.”

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf.

conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47.

De gedragingen en handelingen van verzoeker waarvoor hij definitief veroordeeld werd zijn dermate laakbaar en zijn handelingen getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke gedrag derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat hij ook naar de toekomst toe door zijn gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Verzoeker toont met zijn hypothetisch betoog het tegendeel niet aan, noch weet hij te overtuigen de ernst van zijn daden te hebben ingezien, niet te zullen recidiveren, zich bewust is van de gevolgen van zijn gedrag en aldus thans geen actueel gevaar meer voor de samenleving te vormen.

Gelet op de specificiteit van de gepleegde feiten en het bijzonder ernstig karakter ervan, alsook de houding van de verzoeker, kan in redelijkheid kan besloten worden dat gezien het karakter en de ernst van de hierboven vermelde feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het betoog van verzoeker, als zou de bestreden beslissing gebrekkig zijn gemotiveerd, mist feitelijke grondslag.

Minstens toont verzoeker niet aan waarom de zeer uitvoerige motivering van de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

Het Bestuur heeft in casu op individuele basis onderzocht wat in verzoekers persoonlijk gedrag of in de door hem gepleegde strafbare feiten een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van zijn inreisrecht of het verblijfsrecht inhoudt kan rechtvaardigen. Het Bestuur baseerde hierbij haar besluit op een inschatting van het toekomstig gedrag van verzoeker en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorlagen op het ogenblik dat zij een beslissing nam en die bleken uit het administratief dossier (zie supra).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft het Bestuur zich geenszins beperkt tot bovenstaande opsomming van zijn strafrechtelijk verleden, teneinde tot de vaststelling te komen dat laatstgenoemde een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving. Geheel conform de vereisten van het Unierecht, heeft het Bestuur eveneens rekening gehouden met de aard en ernst van de opgelopen veroordelingen en met verzoekers persoonlijk gedrag.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat het Bestuur rekening heeft gehouden mede duur van verzoekers verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 17/08/2011 verklaarde dat u het Rijk op 16/08/2011 binnenkwam, met andere woorden ruim 8,5 jaar geleden. U was op het ogenblik van aankomst in België nog minderjarig en had de volle leeftijd van 15 jaar bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, namelijk in uw land van herkomst. U heeft daar naar eigen zeggen, blijkens uw verklaringen tijdens uw

gehoor bij de DVZ dd. 04/03/2013, tot 25/06/2011 verbleven alvorens naar België te reizen. U verklaarde er uw lager onderwijs te hebben voltooid en uw diploma te hebben behaald. U verklaarde vervolgens 3 jaar middelbaar onderwijs te hebben gevolgd, maar dit niet te hebben voltooid. Uw gezins- en familieleden woonden, voor zover nog niet overleden, ook in uw land van herkomst. Het loutere feit dat u ongeveer 8,5 jaar en sinds de leeftijd van 15 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in de vragenlijst het Frans machtig te zijn, van 2011 tot heden verschillende opleidingen te hebben gevolgd, een vakantiejob te hebben uitgeoefend van 28/07/2014 tot 08/08/2014 en van 27/02/2019 tot 31/05/2019 tewerkstelling te hebben genoten bij New Pharma. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde de reeds vermelde documenten voor.

Vooreerst wijzen we er op dat het loutere feit dat u het Frans machtig bent en verschillende jaren opleiding heeft genoten, niet noodzakelijk getuigt van een diepgewortelde integratie. U kwam immers in België aan op de leeftijd van 15 jaar, toen u dus nog leerplichtig was. Het feit dat u verschillende jaren opleiding genoot en het Frans leerde, is het logische gevolg van het voldoen aan de leerplicht en getuigt hoogstens van het volgen van de regels die door de wetgever bepaald zijn. Bovendien wijzen we er op dat opleidingen die gevolgd werden nadat u niet meer leerplichtig was inderdaad kunnen bijdragen tot of blijk kunnen geven van een zekere mate van of inspanning tot integratie in de Belgische samenleving. We wijzen er evenwel op dat het genieten van opleidingen slechts één aspect is dat blijk kan geven van een dergelijke integratie. U verwijst behalve naar opleidingen ook naar het feit dat u gewerkt heeft, maar we merken op dat dit enerzijds betrekking heeft op een kortstondige periode als student en een periode van ongeveer 2 maanden waarbij uw laatste dag tewerkstelling ondertussen reeds dateert van bijna een jaar geleden. U hebt reeds ettelijke jaren de meerderjarigheid bereikt en werkte ondertussen slechts ongeveer 2 maanden sinds uw verblijf in België. Dit kan bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven integratie worden gekwalificeerd.

Bovendien merken we op dat zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben gedaan zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor feiten die als ernstig werden gekwalificeerd en die aanleiding gaven tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. U genoot dan wel diverse opleidingen en heeft zeer kortstondig gewerkt tijdens uw verblijf in België, maar dat weerhield u er niet van strafbare feiten te plegen. Zoals reeds vermeld gaf de ondertussen definitief geworden veroordeling dd. 05/08/2018 door de Correctionele Rechtbank te Luik aanleiding tot een intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Uit het vonnis blijkt dat u voor diverse feiten veroordeeld werd en onder andere rekening werd gehouden met de schade die u aanbracht aan de fysieke integriteit van anderen, het feit dat u geweld gebruikte, de ernst van de feiten en uw gebrek aan zelfbeheersing. Bovendien was gebleken dat u de vastgestelde feiten zou gebagatelliseerd hebben.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur tevens rekening heeft gehouden met verzoekers privé- en familieleden:

“Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst geen in België verblijvende gezins- en familieleden te hebben. U verklaarde sinds ongeveer een jaar een relatie te hebben met een meisje waarmee u niet samenwoont. Ter ondersteuning van deze verklaring, maakte u een brief over van dit Belgisch meisje. We merken vooreerst op dat het loutere feit dat twee personen verklaren een relatie te hebben, op zich onvoldoende bewijs vormt van een duurzame en stabiele relatie.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Verzoeker toont verder niet met een begin van bewijs aan dat hij zijn verblijf niet op een andere door de wet georganiseerde wijze zou kunnen regulariseren. Hij gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat hij huidige toestand door zijn eigen bewuste handelingen heeft gecreëerd en niet aan he Bestuur kan worden tegengeworpen.

Hij toont evenmin aan dat het voor het Bestuur wettelijk verboden zou zijn om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf zonder daar een bevel om het grondgebied te verlaten aan te koppelen.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enige middel is niet ernstig.”

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betwist dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Zij verwijt de verwerende partij geen individueel onderzoek te hebben gevoerd waaruit blijkt dat haar gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving en stelt dat de verwijzing naar de veroordelingen die zij opleep niet volstaan.

Het verblijf van de verzoekende partij werd beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een eind maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkt of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om reden van openbare orde of nationale veiligheid”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend*

wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;

– momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)" (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;

– artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;

– artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;

– artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;

– artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen". (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de

ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale

overheden, in voorliggende zaak de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

In voorliggende zaak stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij verwijst hierbij naar twee veroordelingen, namelijk:

“Op 05/09/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.”

en

“Bovendien is gebleken dat u twee dagen eerder, op 03/08/2018 reeds definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05/10/2017 tot 03/01 2018. U werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging.”

De verwerende partij concludeert hieruit als volgt:

“Uit uw persoonlijk gedrag, dat sinds uw aankomst in België resulteerde in 2 definitieve veroordelingen, blijkt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dal de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012. C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016- 2017, DOC 54 2215/001. p. 24)’ (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verwijst naar twee veroordelingen, waarbij zij vermeldt voor welke feiten de verzoekende partij werd veroordeeld en wat de strafmaat is. Zij gaat echter niet in op bijvoorbeeld de specifieke rol die de verzoekende partij speelde bij de inbreuken op de drugswetgeving in het kader van een vereniging waarvoor zij op 3 augustus 2018 werd veroordeeld (bijvoorbeeld of zij een leidinggevende of eerder een uitvoerende of bijkomstige functie had), welke feiten er precies werden gepleegd en wat het gedrag van de verzoekende partij in deze was, van wanneer de feiten dateren, of deze eenmalig waren of in tegendeel meermaals werden gepleegd, en dergelijke meer. Ook wat de veroordeling van 5 augustus 2018 betreft geeft de verwerende partij geen verduidelijking omtrent het concrete gedrag van de verzoekende partij dat toelaat te kaderen waaruit zij meent af te leiden dat het gevaar voor de samenleving actueel is. De verwerende partij beperkt zich wat betreft de veroordeling van 5 augustus 2018 tot de stelling dat bij deze veroordeling rekening werd gehouden met de schade die de verzoekende partij aanbracht aan de fysieke integriteit van anderen, dat zij geweld gebruikte, de ernst van de feiten, het gebrek aan zelfbeheersing en het feit dat zij de feiten zou gebagatelliseerd hebben. Het feit dat de correctionele rechtbank met deze elementen rekening zou hebben gehouden laat echter op zich niet toe te besluiten dat de verwerende partij hiermee eveneens rekening houdt om het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde te duiden, temeer zij opnieuw de specifieke gedragingen van de verzoekende partij niet concretiseert in het kader van de bestreden beslissing. Zo worden de feiten niet gekaderd, blijkt alweer niet wat de specifieke rol was van de verzoekende partij, evenmin als de maatschappelijke impact.

Uit dit overzicht van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel te lezen valt dat de verzoekende partij definitief veroordeeld werd wegens bepaalde misdrijven, dat zij een gevaar voor de samenleving vormt, dat de gepleegde feiten ernstig zijn en dat haar gedrag wijst op een criminele ingesteldheid.

Uit dit overzicht blijkt echter evenzeer dat dit geen motieven bevat over waarom het gedrag van verzoeker een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is. Nergens wordt overwogen dat uit verzoekers gedrag kan worden afgeleid dat hij de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten.

De verwerende partij concludeert uiteindelijk louter dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij resulteerde in twee veroordelingen, hetgeen blijk geeft van een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid, zodat niet uit te sluiten valt dat het gedrag in de toekomst niet zal herhaald worden. De verwerende partij duidt hiermee echter niet concreet waarom zij meent dat zij verwacht dat de verzoekende partij in de toekomst opnieuw feiten inbreuken zal plegen op de openbare orde. Er worden geen omkaderende omstandigheden in ogenschouw genomen om het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde te beoordelen. Hieruit blijkt in deze zaak niet dat de actuele bedreiging gebaseerd is op een beoordeling of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, noch dat de actuele bedreiging gebaseerd is op een concrete inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen.

Hoewel het mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een bedreiging van de openbare orde en de ernst van een misdrijf in sommige gevallen genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat in casu door de verwerende partij werd geoordeeld dat de bedreiging van de openbare orde nog actueel en werkelijk is louter omwille van twee veroordelingen voor bepaalde, in de bestreden beslissing opgesomde feiten.

Het betoog van de verwerende partij in het kader van haar nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en is deels ook een a posteriori motivering, die niet vermag dit gebrek recht te zetten.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt waarom het gedrag van de verzoekende partij een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de vernietiging van de bestreden beslissing waardoor de overige onderdelen van het middel geen bespreking behoeven nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2020 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU